

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a optsprezecea după Rusalii

Sâmbătă, 1 octombrie: **Acoperământul Maicii Domnului**

Patriarhul Antiohiei la Iași

Vineri, 23 septembrie, a poposit la Catedrala Mitropolitană din Iași, Peafericitul Părinte Ioan al X-lea, Patriarhul Antiohiei și al Întregului Orient, care a participat la o slujbă de Te Deum, urmând ca apoi să meargă în pelerinaj la câteva mănăstiri din județele Iași și Botoșani (Mănăstirea Galata, Mănăstirea Cetățuia, Mănăstirea Popăuți).

Peafericirea Sa a participat la evenimentele dedicate împlinirii a 300 ani de la moartea martirică a Sfântului Ierarh Antim Ivireanul și la cele organizate cu prilejul împlinirii a 550 ani de la punerea pietrei de temelie a Mănăstirii Putna, județul Suceava.

Enoriași ai parohiei noastre, precum și Părințele Paroh au fost prezenți la acest deosebit eveniment atât pentru eparhie, cât și pentru parohia noastră.

Evangelia Duminicii a optsprezecea după Rusalii Pescuirea minunată Luca 5, 1-11

În vremea aceea ședea Iisus lângă lacul Ghenizaretului și a văzut două corăbii oprite lângă țărm, iar pescarii ieșiseră din ele și-și spălau mrejele. Intrând în corabia care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puțin de la uscat; apoi, șezând în corabie, învăța din ea mulțimile. Iar când a terminat de vorbit, i-a zis lui Simon: depărtează-o la adânc și aruncați mrejele voastre, ca să pescuiți. Atunci, răspunzând Simon, I-a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am ostenit și nimic n-am prins; dar, la porunca Ta, voi arunca mreaja. Și, făcând ei așa, au prins multe mări de pește, încât li se rupeau mrejele. Deci au făcut semn tovarășilor, care erau în cealaltă corabie, ca să vină să le ajute. Și au venit și au umplut amândouă corăbiile, de erau gata să se scufunde. Iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la picioarele lui Iisus și I-a zis: du-te de la mine, Doamne, căci sunt om păcătos; pentru că îl cuprinsese spaimă pe el și pe toți cei care erau cu el, din pricina pescuitului atâtor pești pe care îi prinseseră; tot așa și pe Iacob și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau tovarășii lui Simon. Atunci Iisus a zis către Simon: nu-ți fie frică; de acum înainte vei fi pescar de oameni. Și, trăgând corăbiile la uscat, au lăsat totul și au mers după Dânsul.

Cuvântul Peafericitului Ioan al X-lea, în Catedrala Mitropolitană din Iași

Înaltpreașfinția Voastră, Înaltpreașfințite Părinte Mitropolit Teofan,

Popor iubitor de Hristos,

Din Antiohia Ucenicilor am venit, aducând pace fraților noștri în credință în Biserica Română. Și urmărind pașii strămoșilor noștri patriarhi, am venit aici reînnoind testamentul frăției întru Domnul nostru Iisus Hristos și testamentul fidelității față de credința ucenicilor Petru, Pavel, Andrei și a tuturor ucenicilor lui Hristos.

Întâi, îi mulțumim Peafericitului Patriarh Daniel, Patriarhul României, pentru că ne-a invitat să participăm la momentul care marchează împlinirea a 300 de ani de mucenicie a Sfântului Ierarh Antim Ivireanul. De asemenea, vă mulțumim și Înaltpreașfinției Voastre pentru această onoare și ospitalitate pe care ni le-ați oferit.

Suntem din patria Sfântului Andrei, Beit Saida, întemeietorul Bisericii Române, acest creștet sfânt care adună cele două Biserici, cea antiohiană și cea română, la pieptul lui Hristos. Acest creștet care revarsă o bărbăție apostolică amestecată cu dragostea lui Hristos și o râvnă nestinsă de mai mult de 2000 de ani.

Rolul suferinței în viața creștinilor

De ce îngăduie Dumnezeu suferința și care este rolul ei în viața noastră ? Ca orice concept al existenței noastre, suferința poate fi privită din mai multe puncte de vedere. Într-o accepție filozofică și simplistă, ea face parte din dualitatea absolută a lumii. Acel joc continuu de echilibru între bine și rău, între veselie și tristețe, între adevăr și minciună, între bucurie și suferință.

Istoria creștină ne învață că nu a existat vreodată un om care să nu știe ce e suferința. Că viața este un drum în care încercările și bucuriile se împletesc la tot pasul. Această unealtă a conștientizării ne este oferită de Dumnezeu tocmai pentru a ne desăvârși spiritual. El ne testează în acest fel credința și dorește ca astfel să găsim calea cea dreaptă. Să ne întărim sufletele în speranța ajutorului Lui Dumnezeu, pentru a putea depăși greutățile inevitabile ale existenței. Un mare duhovnic contemporan spunea că drumul sau calea spre desăvârșire trece în mod obligatoriu prin proba ispitelor, a încercărilor sau necazurilor fără de voie, a suferințelor trupești și sufletești. Nu putem gusta din bucuriile raiului, fără a sorbi din cupa amară a încercărilor.

Suferința apare de cele mai multe ori din cauza omului și nu a lui Dumnezeu. Sfântul Vasile cel Mare, într-o celebră scriere, intitulată "Dumnezeu nu este autor al răului", arată că la originea tuturor relelor materiale sau spirituale se află omul sau, mai exact, voința sa liberă, îndreptată nu spre virtute și spre binele moral, ci spre păcat și spre patimi. Omul păcătuiește din cauza neștiinței, ignoranței și a uitării. Viața însăși și darurile cu care Dumnezeu ne-a binecuvântat, cum ar fi înțelepciunea, inteligența, frumusețea trupului sau noblețea sufletului ni le atribuim ca și calități proprii, naturale. Trăim într-o societate în care cultul eului este atât de potențat încât considerăm că toate împlinirile și reușitele personale sunt obținute exclusiv datorită nouă, prin forțe proprii și drept urmare merităm să fim recunoscuți și apreciați pentru ele. Uităm astfel să îl mai descoperim pe Dumnezeu și să îi mulțumim pentru toate darurile sale. Din acest motiv, precum un tată iubitor care nu se lasă indiferent în educația propriilor copii, Dumnezeu este nevoit din cauza îndărătniciei noastre, să se facă înțeles prin căi negative,

devenind mai aspru, în speranța că omul își va găsi din nou calea către adevărata sa vocație – mântuirea. În acest sens, putem afirma că suferința are un rol purificator, de curățire a sufletului. Drumul către bucuriile sufletești este adesea precedat de o poartă a suferințelor, iar pentru a păși dincolo de ea, este important să oferim suferinței un sens mai înalt, duhovnicesc, care să ne permită să o înțelegem și să transformăm durerea în împlinire și bucurie sufletească, slăbiciunea în putere și revolta în smerită mulțumire.

Să reținem așadar, că numai prin credință stăruitoare, răbdare și nădejde în Dumnezeu vom reuși ca în acele situații limită în care ne vom regăsi inevitabil fiecare dintre noi, să răzvim în fața suferinței și să ne întărim sufletele precum o piatră care rămâne neclintită în fața valurilor vieții.

A consemnat Răzvan Chițac

Bibliografie: Pr. prof. univ. dr. Ioan C. Tesu "De ce îngăduie Dumnezeu suferința"

Evangelhia despre pescuirea minunată — Comentarii Patristice —

Vreau să vă amintesc despre cele două pescuiri făcute de ucenici la porunca lui Iisus Hristos: prima, cea dinainte de patimi, cealaltă după înviere. Aceste două pescuiri simbolizează întreaga Biserică, așa cum este acum și așa cum va fi după învierea morților. Acum, după cum puteți vedea, este o mulțime mare, cu buni și cu răi. Însă după înviere vor face parte numai cei buni, și într-un număr limitat.

Amintiți-vă prima pescuire, care întruchipează Biserica în veacul acesta. Mântuitorul Iisus i-a văzut pe ucenici pescuind și i-a chemat să-I urmeze. Aceștia nu prinseseră nimic toată noaptea. Însă, când L-au văzut, le-a spus *lăsați în jos mrejele voastre. Învățătorule, au zis ei, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, vom arunca mrejele*. Le-au aruncat, la porunca Atotputernicului. Ce altceva se putea întâmpla, dacă nu ceea ce El voia? În același timp, însă, după cum am spus, a fost mulțumit că ne-a învățat ceva ce avea să ne fie de folos. Mrejele au fost aruncate. Mântuitorul nu pătimise încă, nu se ridicase din morți. Mrejele au fost aruncate. Au prins atât de mult pește, cât să umple două corăbii, iar acestea se rupeau de greutatea lui. Apoi a zis *Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni* (Mt 4, 19). Aceștia au primit Cuvântul lui Dumnezeu drept năvod, pentru a-l arunca în lume ca într-o mare adâncă și cu care au prins mulțime mare de creștini pe care îi vedem și de care ne minunăm. Cele două corăbii întruchipau două popoare: evreii și neamurile, sinagoga și biserica, cei tăiați și cei netăiați împrejur.

(Fericitul Augustin)

Când se roagă oamenii mai mult și mai din inimă?

Catastrofele și cataclismele ne descoperă relativitatea vieții și a bunurilor pământești, ne trezesc conștiințele adormite sau pervertite, ne aduc aminte de Dumnezeu și ne îngrozesc de dezordinea care ar domni în lume dacă s-ar călca legile lui eterne.

...Cât despre inegalități, ele sunt produsul naturii, nu nedreptăți, și nu trebuie confundate cu excesele. Ele aduc cu sine fraternitatea și astfel contribuie la viața și armonia lumii. Într-un mediu de perfectă egalitate, viețuirea ar fi nu numai monotonă și plictisitoare, dar și imposibilă. Catastrofele și cataclismele, cutremurele, trăsnetele, erupțiile vulcanice, revărsările de ape etc., își au cauzele lor accidentale, uneori cunoscute, alteori necunoscute și sunt rele, când ating persoana sau bunurile noastre, dar au și efecte morale și materiale bune: ne aduc aminte că „dansăm pe vulcani”, ne descoperă relativitatea vieții și a bunurilor pământești, purifică aerul, fertilizează pământul, dezvăluie din adâncuri taine necunoscute, evidențiază legile și forțele generale ale naturii, trezesc conștiințele adormite sau pervertite, ne aduc aminte de Dumnezeu și ne îngrozesc de dezordinea care ar domni în lume dacă s-ar călca legile lui eterne etc. Moartea – „durerea durerilor”, „plata păcatului” – face parte din ordinea naturală a vieții. Dacă uneori ea vine mai devreme decât ar trebui, sau merge acolo unde ar trebui viață și ajutor, iarăși nu trebuie să punem numai decît vina pe Dumnezeu. Moartea prematură se întâmplă din cauze naturale, din vina oamenilor,

din sămânța bolilor și din alte cauze și incidente care vin de la oameni, de la animale, de la natură etc. De ce să acuzăm numai decît pe Dumnezeu, când de cele mai multe ori, în astfel de cazuri, noi suntem vinovați: nu muncim sau muncim prea mult, nu ne lecuim de bolile contagioase, nu ne îngrijim suficient sănătatea, abuzăm de puterile trupești și sufletești, nu suntem destul de prevăzători și destul de atenți, ne lăsăm pradă relor care bântuie omenirea.

Prin urmare, din atâtea și atâtea pricini, existența răului nu contrazice existența providenței divine, ci dimpotrivă – o reclamă. Când sunt nedreptățiți, sau în suferințe, în vreme de catastrofe și de războaie, atunci se roagă oamenii mai mult și mai din inimă, și tot atunci simt mai aproape mâna ajutătoare și mângâietoare a lui Dumnezeu. Dovadă că Providența este mai activă atunci când avem mai multă lipsă de ea. **Numai oamenii slabi în credință și nerăbdători așteaptă și pretind ca, îndată ce apar norii pe cerul vieții, să și dispară. Norii trec, cerul rămâne senin, și Dumnezeu rămâne...**

(Ilarion V. Felea, *Religia iubirii*, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2009, pp. 148-149)

Publicație editată de

Parohia TOMA COZMA, ISSN 2067 - 8274

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844

Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,

Secretar redacție Vasilica Onofrei,
tel. 0741 706 602

redactor_sef@yahoo.com

www.parohiatomacozma.ro,

parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Patriarhul Antiohiei la Iași

(continuare din prima pagină)

Bărbăția aceasta apostolică o văd astăzi în fața mea, în poporul Bisericii române, un popor blând peste care au trecut vremuri și vremuri, iar credința lui s-a făcut mai strălucită, și încă mai strălucește ca aurul în foc. Un popor binecredincios, care a fost măcinat prin piatra de moară, însă aceasta a fost erodată prin râvna și credința lui. Un popor unit prin rugăciune cu fiecare frate în credință, un popor din care au înflorit sfinți – pentru că din lumina Celui Sfânt și din învățăturile apostolilor care au ieșit până la marginile pământului, și-a făcut o identitate și o entitate în fața căreia toate absurditățile istoriei s-au topit.

Bărbăția aceasta apostolică o vedem până acum în poporul cetății lui Dumnezeu, Antiohia, prin credința fiilor ei. Antiohia, unde prima dată ucenicii Domnului au fost numiți creștini, fiind pecetluiți de Domnul cu numele Hristosului său. Antiohia primilor creștini este aceeași, Antiohia de astăzi. Iar poporul binecredincios al Antiohiei este până astăzi la fel, de bărbăți în credință precum Sfântul Andrei și ceilalți ucenici ai Domnului. Acest popor mărturisește numele lui Hristos, iar clopotele dragostei Lui sunt clopote de provocare împotriva tuturor dificultăților care tulbură coexistența pe care o trăim împreună cu frații noștri de care nu suntem separați din cauza religiei, ci uniți printr-o istorie comună, prin limbă și moralitate. Credința pe care acest popor a supt-o din sânul mamelor va rămâne ca o sevă prin care primește și dăruiește viață. Iar pământul Orientului este identitatea și entitatea pe care nu o va părăsi, în ciuda cruzimii împrejurărilor.

Suntem aici ca să dăm un strigat de pace pentru Orientul Mijlociu și, în mod deosebit, pentru Siria. Ne-am saturat de terorism, de *takfirism* (n.r. excomunicarea musulmanilor considerați neautentici în practicarea islamului) și de răpirea oamenilor. Ne-am saturat de promisiuni și de călcarea drepturilor omului. Se pare că drepturile omului se formează după interesele celor puternici ai lumii și încă nu s-a găsit soluția pentru rezolvarea crizei din Siria, precum și a rezolvării crizei celor răpiți, dintre care cei doi mitropoliți din Alep: Ioan și Pavel, cazul despre care lumea se face că nu există. Noi nu cerem compătimire, nici lacrimi pentru oamenii din Siria. Opriți terorismul și takfirismul și vedeți cum sirienii pot să ajungă la un consens, în ciuda tuturor diferențelor de opinii.

Suntem aici ca să ne rugăm pentru Liban și pentru stabilitatea Libanului, care a suferit foarte mult din cauza violențelor și suferă din pricina vidului constituțional.

Cu toate acestea, Biserica Ortodoxă a Antiohiei nu se înfricoșează, pentru că Domnul este centrul ființei sale și El este puterea ei și Căpitanul cârmei, indiferent de înălțimea valurilor acestor vremuri. Râvna și bărbăția credincioșilor ei vine din bărbăția lui Andrei, din răbdarea lui Pavel, din entuziasmul lui Petru și iubirea lui Ioan, cel care s-a rezemat de pieptul Domnului nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine slavă întotdeauna. Amin.

Programul liturgic

în această săptămână

• **Duminică, 25 septembrie,**

- ora 8.00, Slujba Utreniei urmată de Sfânta Liturghie

- ora 18.00, Paraclisul Maicii Domnului

• **Miercuri, 28 septembrie,**

- ora 8.00, Acatistul Sf. M. Mc. Ecaterina

• **Joi, 29 septembrie,**

- ora 18.00, Acatistul Sf. Ap. Toma

• **Vineri, 30 septembrie,**

- ora 18.00, Sf. Maslu

• **Sâmbătă, 1 octombrie,**

- ora 7.00, Utrenia urmată de Sfânta Liturghie, Acoperământul Maicii Domnului

- ora 18.00, Slujba Vecerniei

Vă reamintim faptul că Înaltpreasfințitul Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, a slujit în Duminica Tomei, la biserica noastră, sfințind racla în care au fost așezate cele două părțicele din moaștele Sfântului Apostol Toma și ale Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina. Aceste moaște vor rămâne în permanență în biserică, iar credincioși de pretutindeni se pot închina.

Sponsori:

